

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 kwietnia 2015 roku - znak (...) - Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 7 października 2014 roku odmówił A. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 8 kwietnia 2015 roku nie stwierdziła niezdolności wnioskodawczynie do pracy. Orzeczenie stanowiło podstawę wydania decyzji. Wobec niespełnienia przez wnioskodawczynię wszystkich warunków do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy ZUS nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku. /decyzja - k. 67 akt ZUS/

W dniu 3 czerwca 2015 roku odwołanie od ww. decyzji złożył działający w imieniu wnioskodawczynie pełnomocnik, wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie A. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, co jest uzasadnione stanem jej zdrowia. /odwołanie - k. 2 - 4/

W odpowiedzi na odwołanie, złożonej w dniu 18 czerwca 2015 roku, ZUS wniósł o oddalenie odwołania, argumentując jak w treści zaskarżonej decyzji./odpowiedź na odwołanie - k. 6 - 6 verte/

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie. Pełnomocnik wnioskodawczynie poparł odwołanie. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

/stanowiska stron - e-protokół z dnia 11 maja 2017 roku - 00:01:23 - 00:02:16; 00:25:15 - 00:26:44 - płyta - k. 91/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczynie A. S. urodziła się w dniu (...).

/okoliczność bezsporna, a nadto: wniosek z dnia 7 października 2014 roku - k. 51 akt ZUS/

A. S. w okresie od 12 września 2013 roku do 30 listopada 2014 roku pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. /okoliczności bezsporne, a nadto: akta ZUS/

Wnioskodawczynie jest z zawodu technikiem dentystycznym. Ukończyła technikum - Zespół Szkół Medycznych nr (...) w Ł.. W tym zawodzie (jako technik dentystyczny) pracowała na podstawie umowy o pracę (...) lat temu, a dorywczo jeszcze 5 lat temu. Od 5 lat wnioskodawczynie nie wykonywała powyższego zawodu. Pracowała jako opiekunka dla dzieci natomiast bezpośrednio przed wypadkiem była zatrudniona jako pracownik sklepu (...). Obecnie wnioskodawczynie nie pracuje.

/zeznania wnioskodawczynie - e-protokół z dnia 11 maja 2017 roku - 00:10:38 - 00:19:11 - płyta - k. 91/

W związku z wypadkiem wnioskodawczynie leczy się do dnia dzisiejszego neurologicznie. Przed wypadkiem leczyła się również z powodu wcześniejszych urazów.

/zeznania wnioskodawczynie - e-protokół z dnia 11 maja 2017 roku - 00:10:38 - 00:19:11 - płyta - k. 91; dokumentacja medyczna w aktach sprawy/

Do dnia 30 listopada 2014 roku wnioskodawczynie pobierała rentę. W dniu 7 października 2014 roku wnioskodawczynie złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

/okoliczności bezsporne, a nadto: wniosek - k. 51 akt ZUS/

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 26 lutego 2015 roku uznał, że A. S. nie jest niezdolna do pracy.

/okoliczność bezsporna, a nadto: orzeczenie - k. 63 - 63 verte akt ZUS/

Na skutek sprzeciwu od ww. orzeczenia komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 8 kwietnia 2015 roku uznała, że A. S. nie jest niezdolna do pracy.

/okoliczność bezsporna, a nadto: orzeczenie - k. 66 - 66 verte akt ZUS/

W badaniu sądowo - ortopedycznym rozpoznano u wnioskodawczynie: przebyte w 2003 roku i wygojone z zagięciem kątowym złamanie obojczyka lewego w 1/2 długości z następowym pourazowym podwichnięciem w stawie obojczykowo - barkowym, przebytą w 2004 roku artroskopię diagnostyczną stawu ramiennie - łopatkowego lewego, uszkodzenie w 2011 roku mięśnia dźwigacza łopatki lewej, niestabilność przyśrodkową stawu śródrečno - palcowego kciuka prawego w następstwie zmiążdżeniowego uszkodzenia więzadeł pobocznych leczoną operacyjnie, wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowo - dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego, zespół rowka nerwu łokciowego prawego, paluchy koślawe wrodzone. W ocenie ortopedycznej wnioskodawczynie jest zdolna do pracy zarobkowej.

Doznany uraz zmiążdżeniowy wygoił się z częściowym ograniczeniem zgięcia stawów międzypaliczkowych i śródrečno - palcowego kciuka prawego. Uszkodzenie włókien ruchowych nerwu łokciowego prawego ma charakter umiarkowany. Czynność chwytnej ręki prawej i ruchy precyzyjne palców są dobrze zachowane. Ruchomość kręgosłupa jest prawidłowo zachowana, paluchy koślawe wrodzone nie zaburzają funkcji chodu. Mobilność wnioskodawczynie jest dobra. Stwierdzone zmiany chorobowe nie upośledzają czynności narządu ruchu w stopniu dającym podstawę do orzekania o niezdolności do pracy.

/pisemna opinia biegłej ortopedy - k. 15 - 20; uzupełniająca opinia biegłej ortopedy - k. 80 - 82/

Choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa z wielopoziomową dyskopatią ani nawracająca rwa barkowa nie mają wpływu na ograniczenie ruchomości barku. Schorzenia te mogą powodować zespół bólowy barku. Uraz w postaci złamania obojczyka również nie powoduje ograniczenia ruchomości barku u wnioskodawczynie. Następstwo doznanego urazu zmiążdżeniowego w postaci niewielkiego ubytku zakresu zgięcia w stawach międzypaliczkowym i śródrečno - palcowym kciuka prawego nie powoduje istotnego upośledzenia chwytności palców ręki prawej (trzymanie długopisu, sztućców, narzędzi)

i ruchów precyzyjnych - nie powoduje utraty zdolności do pracy w charakterze technika dentystycznego. Brak jest cech niedowładu i osłabienia czucia całej kończyny górnej prawej. Z ortopedycznego punktu widzenia wnioskodawczynie nie powinna dźwigać ciężarów powyżej 10 kg. Stwierdzone schorzenia w obrębie narządu ruchu nie powodują utraty zdolności do pracy zgodnie z kwalifikacjami technika dentystycznego ani innych dotychczas wykonywanych przez wnioskodawczynię prac (...). Zgłaszane dolegliwości mogą być leczone w ramach zasiłku chorobowego lub w czasie wolnym od pracy.

/pisemna opinia biegłej ortopedy - k. 15 - 20; uzupełniająca opinia biegłej ortopedy - k. 80 - 82/

W badaniu sądowo - neurologicznym rozpoznano u wnioskodawczynie zespół bólowy kręgosłupa szyjnego na podłożu zmian zwyrodnieniowo - dyskopatycznych, aktualnie bez objawów korzeniowych, bez istotnego pogorszenia funkcji oraz umiarkowane demielinizacyjne uszkodzenie włókien ruchowych prawego nerwu łokciowego w rowku nerwu łokciowego, rozpoznane badaniem (...). W ocenie neurologicznej wnioskodawczynie nie jest niezdolna do pracy. Stwierdzone schorzenia neurologiczne nie powodowały i nie powodują bowiem takiego naruszenia sprawności organizmu, które stanowiłoby przyczynę całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy. W badaniu neurologicznym nie stwierdza się objawów ogniskowych i ubytkowych ze strony ośrodkowego układu nerwowego.

/pisemna opinia biegłego neurologa - k. 27 - 27 verte; uzupełniająca opinia biegłego neurologa - k. 83 - 84/

W ocenie neurologicznej zgłaszane przez wnioskodawczynię dolegliwości w postaci: bólu prawego nadgarstka, wypadania przedmiotów z rąk, drętwienie od łokcia do wszystkich palców prawej ręki, bólu kręgosłupa i głowy mają charakter wyłącznie subiektywny i nie znajdują potwierdzenia w badaniu neurologicznym oraz w badaniach dodatkowych.

Z neurologicznego punktu widzenia brak jest podstaw do orzekania zakazu dźwigania ciężarów powyżej 1 kg. Zakaz ten obowiązywał jedynie czasowo w okresie nasilenia dolegliwości korzeniowych. Zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa u wnioskodawczynie charakterystyczne dla 95 % populacji pozwalają jej na dłuższe przebywanie w pozycji siedzącej oraz na dłuższe trzymanie rąk w górze. Wnioskodawczynie jest zdolna do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji zawodowych.

/pisemna opinia biegłego neurologa - k. 27 - 27 verte; uzupełniająca opinia biegłego neurologa - k. 83 - 84/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy w Łodzi dokonał na podstawie powołanych dowodów w postaci: dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach ZUS, opinii biegłych: ortopedy i neurologa oraz na podstawie zeznań wnioskodawczynie.

Biegli wydali opinie na podstawie dokumentacji medycznej, dokumentacji ZUS oraz na podstawie badania wnioskodawczynie. W sposób jasny i precyzyjny odpowiedzieli na postawione im pytania, wskazując szczegółowo podstawy dokonanych w opinii ustaleń.

W ramach pisemnych i ustnych opinii uzupełniających wyjaśnili wszelkie wątpliwości i zastrzeżenia podnoszone przez pełnomocnika wnioskodawczynie. Opinie wszystkich biegłych były zgodne z treścią orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 8 kwietnia 2015 roku. Biegli wskazywali, że istniejące schorzenia nie powodują niezdolności wnioskodawczynie do pracy zgodnej z posiadanym poziomem kwalifikacji. Podkreślali ponadto, że przekonania wnioskodawczynie o złym stanie swojego zdrowia oraz o niezdolności do pracy mają charakter subiektywny.

Sąd dopuścił dowód z zeznań wnioskodawczynie na okoliczność stanu jej zdrowia po wypadku oraz stopnia kwalifikacji zawodowych. Wnioskodawczynie zeznała, że nie pracuje już w wyuczonym zawodzie technika dentystycznego, a bezpośrednio przez wypadkiem była pracownikiem sklepu. Pracowała też jako opiekunka do dzieci. Biegli w swoich opiniach uwzględnili kwalifikacje i doświadczenie zawodowe wnioskodawczynie, konsekwentnie wskazując, że żadne z jej schorzeń nie pozbawia jej możliwości kontynuowania zatrudnienia.

Sąd uwzględnił, że wnioskodawczynie leczy się neurologicznie, czego również nie kwestionowali biegli. Biegli nie podważali również, że wnioskodawczynie może odczuwać pewne dolegliwości bólowe, które jednak mają charakter subiektywny i nie znajdują potwierdzenia w badaniach. Ewentualne ich zaostrzenie może być natomiast leczone w ramach okresowych zwolnień lekarskich. Każdy z biegłych formułował swoje wnioski z punktu widzenia posiadanej specjalizacji. Biegli byli jednak zgodni co do tego, że wnioskodawczynie nie jest osobą niezdolną do pracy.

Sąd oceniając stan zdrowia wnioskodawczynie oparł się przede wszystkim na opiniach biegłych, jako jedynym miarodajnym dowodzie w tym zakresie. Sąd Okręgowy w Łodzi podziela stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. Odmienne ustalenie w tej mierze może być dokonane tylko na podstawie opinii innych biegłych lekarzy, jeżeli ich opinia jest bardziej przekonująca oraz wszechstronnie przedstawia kwestię nasuwającą wątpliwości w sprawie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 października 1987 roku, sygn. akt II URN 228/87, publ. (...)).

W ocenie Sądu wydane w sprawie opinie biegłych są miarodajne w celu ustalenia stanu zdrowia wnioskodawczynie i oceny jej zdolności do pracy. Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności pozwalających na ich zdyskredytowanie. Należy dodać, że dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, jedynie wtedy, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku II CR 817/73, nie publ.). Sąd oddalił wniosek o

dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurochirurga, ponieważ w ocenie biegłych opiniujących w sprawie, z uwagi na stan zdrowia wnioskodawczynie opinia taka byłaby zbędna.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 887 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 57 ust. 2 warunku przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Jak stanowi art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Zgodnie z art. 12 ustawy rentowej niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1).

Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia: daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji, celowości przekwalifikowania zawodowego dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik Zakładu, zwany dalej "lekarzem orzecznikiem" (art. 14 ust. 1).

Warunki określone w art. 57 powołanej ustawy muszą być spełnione łącznie, by istniały podstawy do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W rozpoznawanej sprawie przedmiotem sporu było, czy A. S. jest niezdolna do pracy. Organ rentowy nie kwestionował spełnienia pozostałych przesłanek, wymaganych do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd na podstawie zebranego materiału dowodowego, a w szczególności na podstawie zgodnych opinii biegłych ustalił, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. Wnioski opinii biegłych są zatem zgodne z treścią orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 8 kwietnia 2015 roku.

Wskazać w tym miejscu należy, że o nabyciu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie mogą przesądzać subiektywne odczucia osoby ubezpieczonej. Również sam fakt stwierdzenia choroby nie jest równoznaczny z nabyciem prawa do renty. Istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi bowiem samodzielnej przyczyny uznania częściowej niezdolności do pracy, choć może wymagać czasowych zwolnień lekarskich. O niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Jeżeli zatem stan zdrowia nie powoduje naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, brak jest prawa do tego świadczenia (por. wyrok SN z dnia 12 lipca 2005, sygn. akt II UK 288/04, publ. OSNP 2006/5-6/99; wyrok SN z dnia 1 grudnia 2000 roku, sygn. akt II UKN 113/00, publ. OSNP 2002/14/343; wyrok SA w Szczecinie z dnia 17 marca 2016 roku, sygn. akt III AUa 546/15, LEX nr 2090464).

Należy wskazać, iż o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Decydująca dla stwierdzenia niezdolności do pracy jest utrata możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. (vide: wyrok SA w Szczecinie w sprawie III AUa 254/13 z dnia 18.09.2013r, LEX 1378800, wyrok SA w Katowicach w sprawie III AUa 2183/12 z dnia 9.07.2013, LEX 1363251).

Podnieść należy również, iż wnioskodawczyni w razie zaostrzenia dolegliwości może leczyć się w ramach czasowej niezdolności do pracy. Niezdolności do pracy pojawiające się okresowo np. w wyniku wystąpienia zaostrzenia dolegliwości uzasadnia podjęcie leczenia ale w ramach udzielanych zwolnień lekarskich. Samo tylko istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania nawet w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, chociaż w pewnych okresach wymaga czasowych zwolnień lekarskich. Upośledzenie organizmu nie jest wystarczającą przesłanką przyznania renty, w sytuacji, gdy mimo tego upośledzenia możliwe jest podjęcie dotychczasowej pracy i systematyczne leczenie schorzenia. (vide wyrok SA w Krakowie z dnia 5.03.2013 roku w sprawie III AUa 1208/12 LEX 1294800, postanowienie SN z dnia 11.06.2013 r w sprawie II UK 65/13 LEX nr 1363198).

Nie może również umknąć uwadze okoliczność, iż wnioskodawczyni jest osobą młodą. W swoim wyuczonym zawodzie pracowała stosunkowo krótko natomiast bezpośrednio przed wypadkiem była zatrudniona w sieci sklepów jako sprzedawca.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie od decyzji ZUS z dnia 30 kwietnia 2015 roku - znak (...) - orzekając jak sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczyni.

5 czerwca 2017 roku